

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
15 жовтня 2013 р., вівторок**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- До постановки питання для наукової і суспільної дискусії** *Володимир Литвин, академік НАН України, "Голос України".....3*
- Виступ на 6-й міжнародній науковій конференції «Радянські нації і національна політика в 1920-ті — 1950-ті роки».
- На страже здоров'я медиків** *Юлія Рябчун, "КоммерсантЪ" (Україна).....5*
- В Уголовном кодексе может появиться статья о нападении на медицинских работников. В частности, за причинение тяжких телесных повреждений медработникам, находящимся при исполнении служебных обязанностей, наказание составит от пяти до десяти лет тюрьмы. Соответствующую законодательную инициативу ее авторы объясняют желанием усилить безопасность медиков, однако сами медработники такие меры считают излишними.
- Сам себе социалист** *Галина Корба, "КоммерсантЪ" (Україна).....6*
- Вчера стало известно, что народный депутат Н.Рудьковский намерен выйти из фракции Партии регионов. В руководстве Соцпартии назвали этот шаг логичным в связи с оппозиционностью их политсилы. М.Чечетов подчеркнул, что Рудьковского "никто не выгоняет", выразив готовность сотрудничать с ним вне зависимости от его членства во фракции.
- Кінець міфу?** *Юлія Лучик, «День».....7*
- Так, «свободівці» захопилися боротьбою з комуністами і комуністичною символікою, питаннями мови і УПА. Ба більше, можна сказати, що вони на них зациклилися. І цілком імовірно, що верхівка партії живе не лише з членських внесків. Від «Свободи» чекали дорослішання після того, як вони прийшли до парламенту, — і водночас чекали радикалізму. Але це дві несумісні речі. Тому й критика тягнибоківців йде з двох протилежних позицій.
- "Бандеровская армия" мирно провела марш УПА в Киеве** *Ігорь Серов, «Сегодня».....11*
- Митингующие данный им зеленый коридор в столице объяснили «Сегодня» пафосно, мол, «власти побоялись бирюлевского сценария и пошли на уступки». К чему тут бунт москвичей против приезжих в Бирюлево, они не пояснили. Власти говорят, что такие утверждения не соответствуют действительности: маршрут был согласован, марш от курса не отклонялся, так что мешать процессии не было причин.
- Возвращение в обойму** *«Власть денег».....12*
- В Верховную Раду он, конечно, попал, но политической силы у Колесникова внезапно поубавилось. Теперь же у бывшего лидера Донецкой областной организации Партии регионов Б.Колесникова открываются новые перспективы, ведь он стал заместителем председателя всей партии на общегосударственном уровне.

Андрей Путилов: «Интеллигент в боксерских перчатках» "Власть денег"12

Мало кому известный в политических кругах миллионер А.Путилов, заработавший деньги на экспорте заготовок из цветных металлов, в прошлом году стал народным депутатом. В парламент он прошел под флагами партии "УДАР", за что успел поплатиться.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Комісія Верховної Ради просить забрати у Фірташа титано-магнієвий комбінат Українська правда18

Спецкомісія Ради з питань приватизації рекомендує уряду відмінити угоду з компанією групи DF щодо Запорізького титано-магнієвого комбінату. Про це йдеться в рішенні спеціальної контрольної комісії, яке оприлюднила прес-служба депутата П.Різаненка.

Банк Иванющенко предлагает клиентам вернуть их деньги, если они отдадут ему половину от суммы депозита Остров18

"Захидинкомбанк" принадлежит сыну влиятельного нардепа от Партии регионов Ю.Иванющенко. "Последний считается старым другом Президента В.Януковича. Из-за этого Нацбанк, который также контролируется семьей Президента, предпочитает закрывать глаза на шалости, которые творятся в "Захидинкомбанке", - говорится в публикации.

Княжицкий создает новый телеканал Левый Берег.ua.....20

Народный депутат Украины Н.Княжицкий (фракция "Батьківщина") сообщил, что в украинском эфире появится новый телеканал: "Сейчас я создаю новый канал, уже в ноябре мы выходим в эфир".

БЛОГИ

Ірина Фаріон «Незнищенне покоління» pravda.com.ua.....20

Я щаслива, що належу до нації, яка народила Коновальця, Бандеру, Шухевича. Я щаслива, бо народилася у тому самому місті, що і Шухевич – у Львові.

Вадим Колесніченко: «Деятельность последователей ОУН-УПА разрушает моральность общества и подрывает государственность Украины» pravda.com.ua.....21

Поэтому каждый, кто пытается героизировать участников ОУН-УПА должен осознавать тот факт, что пытаясь следовать примеру ОУН-УПА, популяризирую их взгляды – берет на себя ответственность не только перед украинским народом, но и перед памятью тех лиц, которые отдали свои жизни за Родину, за зверские преступления против мирного населения, которые совершили участники ОУН-УПА.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

В Україні нині масово відзначають одразу три свята ICTV, Факти24

"Опора" презентували альтернативний сайт про роботу парламентаріїв 5 канал, Час новин24

В Києве прошел марш в поддержку УПА Інтер, Подробности.....24

«Батьківщина»: «Українська влада вкотре плюнула в обличчя ЄС» ТВі, Сьогодні25

«Батьківщина» скорочується. Депутати йдуть через підозри чи за гроші? Радіо Свобода, Ранкова Свобода.....26

До постановки питання для наукової і суспільної дискусії
Володимир Литвин, академік НАН України, "Голос України"

Тема конференції має особливе звучання не тільки з огляду на свою наукову злободенність. По-перше, відповідні напрацювання й рекомендації мають слугувати застереженням проти спроб пояснювати прийнятність тепер авторитаризму складністю сучасних процесів, потребою посилення лідерства для їх подолання.

По-друге, сьогодні вагоміше повинен звучати голос інтелектуалів. У тому числі з урахуванням нинішнього стану україно-російських відносин. Вони перебувають у такій точці, коли неминуче мають або погіршитися, або поліпшитися. Певен, що всі ми дотримуємося позиції щодо настійної потреби позитивного сценарію співробітництва між Україною і Росією.

Протягом усього ХХ сторіччя національне питання перебувало в епіцентрі бурхливої політичної історії світу. Не буде перебільшенням твердження, що системотворчим чинником політичної історії світу в цей період стали гасла соціальної справедливості та національного визволення, що так чи інакше інтерпретували всі держави та політичні сили Євразійського континенту. На рубежі сторіч соціальні й міжнаціональні конфлікти (і регіонального, й загальнонаціонального характеру) поширювалися країнами Європи подібно до ланцюгової реакції.

Загострення німецько-чеського й німецько-словенського протистояння, польсько-українські чвари, анексія Боснії та Герцеговини, що загрожувала перерости у військовий конфлікт між Сербією й Австрією, політичні перевороти в Туреччині та Ірані, визвольний рух на Криті — таким був далеко не повний перелік провісників майбутніх революційних і військових потрясінь.

Розв'язання соціально-економічних і політичних суперечностей шукали в революційних війнах і соціальному протистоянні. Віхами історії ХХ сторіччя стали кілька революцій, дві світові війни, злет і крах нацизму, розвал колоніальної системи, виникнення СРСР і створення блоку країн так званої соціалістичної співдружності, що докорінно змінили політичну мапу світу. Не менш важливим, можливо, значно відчутнішим, потрясінням став розвал не тільки соціалістичної системи, а й Радянського Союзу. Виникнення Євросоюзу та інших міждержавних політичних, торгово-економічних об'єднань позначило початок епохи глобалізації, яка, безумовно, поставить національне питання на нову, може, ще значущішу висоту.

Чи треба казати, наскільки актуальною й суспільно звучною є розробка принципово нових концептуальних підходів до регулювання галузі етнонаціональних відносин. Світове співтовариство здійснило значний крок уперед у напрямі переосмислення національного питання як такого, принципів гармонізації галузі міжнаціональних відносин; ролі, завдань та взаємної відповідальності держави і суспільства в досягненні міжнаціонального миру й добросусідства. Напрацювання в цьому напрямі справді відчутні. Проте й нині національне питання зберігає не тільки могутній творчий, а й руйнівний потенціал. Саме тому вивчення і теоретичне осмислення історичного досвіду національної політики 1950-х років не втрачає своєї суспільної й наукової потреби.

У політичній практиці більшовизму національне питання йшло пліч-о-пліч із класовим: з ними вони прийшли до влади, завдяки вмільому маніпулюванню ними вони утримували владу протягом цілої історичної епохи. Політична важливість національного питання тоді усвідомлювалася цілком, попри вторинність, що підкреслювалася, стосовно питання соціального. Ця складова політичної програми більшовизму була однією з найсильніших і забезпечила йому стабільну політичну вагу. Після 1917 року боротьба політичних програм перемістилася з галузі теорії у площину політичної практики. Створена більшовиками на постімперських просторах державно-політична конструкція не мала аналогів: пластикна

національна політика забезпечила їй достатній запас міцності та симпатії всіх пригноблених народів світу.

Одна немаловажна обставина в ті часи випала з уваги симпатиків радянської влади — прискорена модернізація, національне адміністративно-територіальне будівництво, так зване національне відродження здійснювалися в контексті й шляхом тотального порушення прав людини, терору та репресій, депортацій цілих етнічних груп. Осмислення двоїстої природи політичного режиму СРСР у зв'язку з його світовим впливом, що дедалі зростав, стало завданням номер один для деяких європейських мислителів.

Феномен сталінізму привернув увагу політичних діячів уже наприкінці 1920-х років, тоді залунали недвозначні порівняння політичних систем СРСР, Італії та Німеччини. Після виходу у світ промови Льва Троцького «Сталінізм і більшовизм» (1937 р.), який і узвичаїв термін «сталінізм», інтерес до нього охопив істориків та публіцистів, філософів та економістів. Діапазон думок і рівень проникнення в проблему був кардинально відмінний: від непримиренного заперечення до захопленого схвалення, що не дивно: в епоху світової економічної кризи ідеологічне й економічне протистояння країн традиційної демократії й тоталітарних режимів, що динамічно розбудовувалися, перейшло в завершальну стадію, ідеї реваншизму й сильної влади підвели Європу до межі гуманітарної катастрофи.

Друга світова війна на час приглушила інтерес суспільствознавців до цієї проблематики. З новою силою він актуалізувався в часи «холодної війни», коли стало принципово важливо зрозуміти джерела мобілізаційної міцності СРСР і поставити, в такий спосіб, надійний заслін подальшому просуванню комунізму. Наукові пошуки в напрямі вивчення сталінізму стали органічною складовою радянської історії та інформаційної війни протиборчих систем. Як відомо, статус наукової концепції за терміном «тоталітаризм» затвердив політологічний симпозіум, що зібрався в 1952 році у США. Він був визначений як «закрита й нерухлива соціокультурна і політична структура, в якій усіляка дія — від виховання дітей до виробництва й розподілу товарів — направляється й контролюється з єдиного центру». У 1956 році Карл Фрідріх і Збігнев Бжезинський запропонували авторську модель тоталітаризму й емпіричний підхід до його вивчення. Саме вона стала відправною точкою осмислення феномена представниками деяких історичних, соціологічних, політологічних шкіл.

Теорія тоталітаризму виникла як результат осмислення політологами сучасної їм політичної реальності, в якій країни розвиненої чи такої, що розбудовується, демократії, країни з авторитарними й тоталітарними режимами не тільки співіснували, а й змушені були розв'язувати спільні завдання, часом долати, здавалося б, нерозв'язні протиріччя в ім'я збереження миру й людства. Після випробування ядерної зброї протистояння світових політичних систем перейшло в стадію тривалої конфронтації з відповідною їй інформаційною війною. На цьому етапі основним завданням західних політологів стало не так осмислення й типологізація, подальша розробка концепції як такої, як вироблення прикладних методик ослаблення своїх політичних опонентів. Ідея стала прапором політиків і публіцистів, які формували політичну культуру часів «холодної війни» і готували суспільну свідомість до необхідності/невідворотності глобальних змін.

На зміну концепції тоталітаризму в 1970-х роках прийшло соціально-історичне трактування сталінізму, так званий ревізіонізм. Якщо теорія тоталітаризму переймалася передусім питаннями влади, режиму, особистістю диктатора, то ревізіоністи звернулися до соціальних і економічних питань. Незабаром обидві концепції зазнали критики, тому що не давали відповідей на багато запитань. Політичну змінила соціально-історична концепція, яка потім була доповнена історією повсякденності.

З розпадом СРСР питання взаємодії влади і народів, режиму й особистості актуалізувалися з новою силою, тим паче, що довгі десятиліття проблема залишалася на периферії наукової уваги. Визначенню «сталінізм» у радянській історіографії протистояв аполітичний термін — «епоха Сталіна». Самої проблеми «сталінізму» як наукової теми не існувало й не могло існувати в умовах панування положень «Короткого курсу історії ВКП(б)». Під час «хрущовської відлиги» вона була підмінена терміном «культ особистості», покликаним реабілітувати кричущо беззаконня партії сталінської епохи.

Завдання вивчення сталінізму постало перед радянськими істориками на завершальному етапі існування СРСР як політичне замовлення, покликане гармонізувати суспільні відносини за рахунок вивчення позитивного досвіду розв'язання національного питання в часи непу та наповнити радянську систему, що реформувалася, новим, демократичним змістом. Пік актуальності проблематики припав на 1990-ті роки.

Погляд вітчизняних істориків на проблему був істотно відмінний від погляду їхніх зарубіжних колег не так емоційністю, як якістю. Фактично це був погляд на явище «зсередини». Це був погляд не так дослідників, як людей, генетично так чи інакше пов'язаних зі сталінською епохою. Терміни, запропоновані ними, інтерпретували феномен крізь призму власного досвіду буття: «режим особистої влади», «адміністративно-командна система», «казармений соціалізм», «реальний соціалізм сталінського типу» тощо. Стосовно методологічної основи досліджень, треба зазначити, що вирішальний вплив на розвиток пострадянської історіографії мали теорія тоталітаризму (і похідні від неї), модернізаційний і цивілізаційний підходи.

Вирішальним чинником якісної зміни історіографії і в Росії, й в Україні треба вважати «архівну революцію» кінця ХХ сторіччя, що стала основою нового етапу в теоретичному осмисленні проблеми. Утім сталінізм, його внутрішня, зокрема, національна політика, залишаються найскладнішою інтерпретаційною проблемою історичної науки. Це обумовлено не лише політичною кон'юнктурою й закритістю частини джерел, а й специфікою самої теми, насамперед її незмінною актуальністю, що, на жаль, зростає. Фігура Сталіна і створений ним режим залишаються одними з найгостріших питань наукової та суспільної дискусії.

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=303635>

На страже здоров'я медиків

Юлія Рябчун, "КоммерсантЪ" (Україна)

Законопроект о введенні покарання за нападение на медичних працівників, знаходящихся при исполненні службових обов'язків, зареєстрували в парламенті народні депутати Олег Гелевей ("Свобода") і Андрей Павловский ("Батьківщина"). Автори пропонують доповнити Уголовний кодекс новою статтею 345-1, передбачаючою покарання за нападения на медиків. Так, за угрозу убийства, насилья, уничтожения либо повреждения их имущества грозит до двух лет тюремного заключения. Сроками до трех лет лишения свободы предложено наказывать умышленное причинение легких или средней тяжести телесных повреждений. За причинение медикам тяжких телесных повреждений авторы законопроекта намерены лишать свободы на срок от пяти до десяти лет.

Предлагается узаконить право медиков "требовать и получать помощь в выполнении обязанностей или для личной защиты со стороны правоохранительных и других государственных органов". "Если медики выезжают по адресу, где живет душевнобольной, они смогут требовать сопровождения милиции. Профессию врача следует приравнять к другим профессиям, требующим охраны,— судьям, прокурорам, судебным исполнителям",— заявил "Ъ" господин Павловский. По статистике МВД, число уголовных правонарушений в отношении медиков остается высоким — в 2011 году было совершено 1657 правонарушений, при этом 11 врачей погибли; в 2012-м — 1493, погибли 14 медиков; в 2013 году — 1900, погибли 8 врачей.

Врачам столичной скорой помощи выдадут карманные сирены...

Это не первые попытки усилить безопасность медиков, предпринятые после того, как 24 мая в Запорожье была убита беременная фельдшер, приехавшая на вызов психически больного человека. Кроме того, 6 июня в Одессе мужчина напал с ножом на работников скорой, поранив одному из них шею, а второму руку. В частности, в Киеве запланировали оснастить бригады скорой карманными сиренами. "На данный момент скорые еще не оснащены сиренами, но все документы подписаны, сирены планируется закупить до конца года",— сообщили вчера в главном управлении здравоохранения Киевской городской госадминистрации.

Кроме того, ранее в Раде был зарегистрирован законопроект, предлагающий оснастить врачей газовыми баллончиками и электрошокерами. Впрочем, Павловский считает, что реализовать эту идею будет непросто: "Большинство из работников скорой — предпенсионного возраста, вряд ли они смогут освоить приемы самообороны или средства индивидуальной защиты". При этом сами врачи также не уверены в эффективности предложенных инициатив. "Пока нет правовых оснований для использования газовых баллончиков, кроме того, не факт, что медики смогут адекватно ими воспользоваться. Сопровождение милиции тоже спорный вопрос. Наряд милиции не будет ездить за скорой на каждый вызов. Из предложенных инициатив лучше всего ввести тревожные кнопки,— считает заведующий отделением неотложной скорой помощи клиники "Борис" Михаил Омельчук.— И я не думаю, что за нападение на медиков нужно вводить отдельную статью. Жизнь человека одинаково важна вне зависимости от его места работы".

<http://www.kommersant.ua/doc/2320215>

Сам себе социалист

Галина Корба, "Коммерсантъ" (Украина)

О том, что новый глава Социалистической партии Украины, народный депутат Николай Рудьковский (Партия регионов) намерен покинуть фракцию, сообщила член СПУ, бывший председатель Фонда государственного имущества Валентина Семенюк-Самсоненко. "На съезде он официально заявил, что выйдет из Партии регионов и будет содействовать тому, чтобы создать фракцию социалистов в Верховной Раде. Очевидно, именно это заявление отразилось на результатах голосования. Кроме того, мы договорились, что он будет лоббировать принятие тех законов, которые мы не смогли принять в прошлых созывах",— сказала Семенюк-Самсоненко, отметив, что Рудьковский, владеющий 25% акций компании "Нефтегаздобыча", пообещал "финансово поддерживать партию".

Напомним, в минувшую субботу съезд СПУ избрал лидером партии Петра Устенко, который до этого занимал должность председателя политсилы. Должность главы СПУ досталась Николаю Рудьковскому, который в 2011 году со скандалом покинул партию, проиграв выборы председателя основателю СПУ Александру Морозу. На парламентских выборах в 2012 году Рудьковский прошел в Верховную Раду по округу N210 (Черниговская область) как самовыдвиженец и примкнул к фракции Партии регионов.

Связаться с Николаем Рудьковским вчера не удалось. На протяжении дня его телефон не отвечал. Между тем лидер СПУ Петр Устенко поддержал выход нового главы партии из парламентского большинства. "Это совершенно логичный шаг, поскольку Соцпартия всегда была в оппозиции к власти",— заявил Устенко.

В Партии регионов заверили, что примут любое решение нового главы СПУ вне зависимости от того, захочет он остаться во фракции или нет. "Для нас это не было сюрпризом, мы знаем, что у Николая Рудьковского и раньше было желание возглавить Соцпартию. Зачем здесь консультироваться? Если теперь он захочет выйти из фракции, пусть выходит. Это его право, но его никто не выгоняет. То, что социалисты избрали его своим лидером, не делает обязательным его выход из фракции",— заявил первый заместитель главы фракции Партии регионов Михаил Чечетов.

Он также выразил готовность сотрудничать с СПУ. "В парламенте нет фракции социалистов, но мы готовы сотрудничать со всеми политическими силами, если только они не несут расизма, антисемитизма и неонацизма. Мы готовы сотрудничать с партиями, которые готовы подставить плечи под программу развития президента и привести Украину в Европу",— сказал депутат.

Следует отметить, что обсуждение кандидатов на должность председателя СПУ с представителями власти уже стало традицией. В мае 2010 года бывший в то время министром экономики Василий Цушко согласовал свое выдвижение на пост главы Соцпартии с президентом Виктором Януковичем, о чем открыто заявил членам политсовета (см. "Ъ" от 28

мая 2010 года). Николай Рудьковский также согласовывал с главой государства свое участие в выборах председателя Соцпартии в 2011 году.

<http://www.kommersant.ua/doc/2320212>

Кінець міфу?

Юлія Лучик, «День»

Одним з найбільших очікувань останнього року на політичному полі України була, безумовно, «Свобода». Була. Тепер від них вже не очікують особливих проривів, а навпаки, побоюються неконструктивних дій. Хоча варто зазначити, що ще невідомо, що краще на висотах великої політики — прямолінійна принциповість або гнучкість заради державних інтересів. Тим більше що інтереси ці різні партії розуміють по-різному.

У випадку зі «Свободою» найгірше те, що вони змінилися там, де не треба, і не змінилися там, де треба. Наприклад, останні дії депутатів-свободівців, коли вони зірвали засідання Верховної Ради, повісивши в залі плакат «Слава героям УПА!» (комуністи й депутати Партії регіонів на знак протесту залишили свої місця), інакше як провокацією не назвеш. Так потрібною противникам європейського курсу нашої держави і, звичайно ж, Москві.

Звинувачення в роботі «Свободи» на Москву можуть виходити з двох тез — або вони роблять це свідомо, або ж дають себе використовувати. Проте в цілому до партії Олега Тягнибока в експертному співтоваристві, серед політиків і населення в цілому спостерігається подвійне ставлення. Найяскравіший і нещодавній приклад: коли представники «Свободи» не голосували за видобуток сланцевого газу, то були названі агентами Москви. Відразу ж з'явилися викривальні публікації, в яких йдеться про зв'язок бізнесменів зі «Свободи» і структур одного з олігархів України. Однак варто тільки було «свободівцям» змінити позицію і дозволити видобуток сланцевого газу — вони відразу ж отримали мало не звинувачення в політичній проституції. Схоже, виборець Тягнибока, так само як і всі інші мешканці України, сам не знає, чого хоче від цієї політсили. Власне, на це самі «свободівці» й посилаються, відмахуючись від звинувачень у тому, що вони лише імітують боротьбу з режимом, і стали такими самими, як й усі інші. Хоча аргументів проти конкретних звинувачень в корупції, залежності від великого бізнесу і дешевого політичному піарі не наводять.

Партія Олега Тягнибока стала, багато в чому, заручником власного іміджу. Власне, таке відбувається майже з усіма партіями й політиками, на яких покладається багато надій. Таке відбувається навіть з тією ж Партією регіонів. Однак «Свобода», через своєрідність її іміджу і посилене «підігрівання» цього іміджу — як єдиного цінного капіталу партії — потрапила під дуже пильну увагу від самого початку. Тільки незрозуміло, що виборець хотів бачити в цій політсилі. Парламентських кулачних бійців? Вони й так б'ються досить регулярно. А не битимуться — тим паче будуть затавровані як боягузи та угодовці. Чекали від «Свободи» постійної участі в мітингах та акціях протесту? Так ось же вони — Ігор Мірошніченко, Олег Медуниця, Андрій Ілленко — і Гостиний двір захищають, і Київраду штурмують, і Леніна з п'єдесталу скидають! Що ж вам ще потрібно, шановні виборці? — напрошується питання. Немає результатів — ну так у нас всього 10% голосів, і нам постійно заважають, скажуть вам в самій «Свободі». Тож радіти треба опонентам, що «прокляті бандерівці» такі гнучкі й такі непродуктивні! Або панові Колесніченко хочеться якчастіше рвати майку в Раді, посилаючись на регулярне биття «неонацистами»? Так особисто йому вони це забезпечать!

Так, «свободівці» захопилися боротьбою з комуністами і комуністичною символікою, питаннями мови і УПА. Ба більше, можна сказати, що вони на них зациклилися. І цілком імовірно, що верхівка партії живе не лише з членських внесків. Від «Свободи» чекали дорослішання після того, як вони прийшли до парламенту, — і водночас чекали радикалізму. Але це дві несумісні речі. Тому й критика тягнибоківців йде з двох протилежних позицій. І партія зобов'язана якось відповідати на цю критику. Поки що в найбільш неоднозначних моментах — у питаннях зв'язку з бізнесом і дій лобістів — її найвищі функціонери воліють просто відмовчуватися. Не найкраща тактика. Звідси висновок — їм є що приховувати. З

другого боку, чи можна звинувачувати їх у тотальній зраді своїх базових установок? Варто зупинитися на цьому докладніше.

Три основні звинувачення «свободівців» у політичній і економічній площинах стосуються євроінтеграції, справжнього ставлення до боротьби з владою і позиції стосовно видобутку сланцевого газу. Тож розглянемо їх.

Щодо євроінтеграції в «Свободи» завжди була двоїста позиція. Партія — квінтесенція найбільш західного регіону країни, форпосту антикомунізму і протистояння євразійству — насправді класична права політсила, що не відчуває жодного ентузіазму щодо прав секс-меншин та інших надмірностей ліберальної демократії. Та й висловлюючись з єврейського питання у стилі 60-70-річної давнини, змушують європейців з жахом відмахуватися від відомих примар минулого. Посилена увага до «Свободи», яка спостерігається в тій самій Польщі, історично зрозуміла. Ненависть європейських лівих до подібної партії — також. Слід чесно визнати: за своєю сутністю «Свобода» — партія не «загальноєвропейського дому». Вона ніби «вискочила» з 1920-30-х років з багатьма аспектами своєї риторики. Але ж і в Європі таких партій зараз багато, і саме вони очолюють опозицію загальному поширенню толерантності до мігрантів і секс-меншин, а деколи й суспільству споживання загалом. Такий нинішній етап політичного розвитку Європи. При цьому Брюссель, Варшава та інші столиці Євросоюзу, вочевидь, не дуже далекі від подвійних стандартів: те, що в самому ЄС, хоч і мимохіть, визнається як неминуча частина політичної реальності, в Україні сприймається як злісний атавізм. Тому й вдала футбольна провокація із символікою стала можливою завдяки єдності цілої низки зацікавлених сторін — і футбольної бюрократії, і польських «фахівців з нацизму», і їхніх українських консультантів з лівими переконаннями (а хто підгодовує українських лівих — гадаю, уточнювати немає потреби). Та й поляки з часів загибелі Леха Качиньського дедалі більше розмірковують про вплив Москви на ухвалення тих чи тих рішень, які покликані посварити їх з одвічними сусідами.

Тому свідомо слабкий, вторинний голос «Свободи», що звучить в євроінтеграційному хорі нинішнього українського політикуму, не повинен дивувати. Історія розвивається по спіралі, і поява правих націоналістів з ідеологією побудови національної держави цілком вписується у сучасний тренд розвитку європейського проекту, що переживає явну кризу і ностальгію за часами «без мігрантів». Інша річ — як до цього ставляться в самому ЄС. І тим паче, як ставляться до правого радикалізму наші євроінтегратори-центристи, що бажають відповідати основній сумі прийнятих в Євросоюзі поглядів. І тут ми знову бачимо, що «свободівці» не виступають відкрито проти євроінтеграції, а займають позицію: «боротися за національну державу в загальноєвропейському домі». Позиція цілком зрозуміла, ось тільки боротьба ця має часом або нарочитий, або просто несучасний характер.

Прагнення показати європейцям «кузькіну матір», а виборцям — принциповість у відстоюванні базових символів партії — може обернутися бідою для справи євроінтеграції в цілому. І важко сказати, як наслідки тих чи інших провокацій (якщо вона все-таки станеться) позначаться на рейтингу самої «Свободи». Кількість її прибічників може значно зменшитися, про розширення впливу на столицю й центральну Україну можна буде забути. Відсторониться від «Свободи» й багато її прихильників на заході країни. Усе-таки Європа — це зараз наш фетиш, наше гасло, наше бажання «Геть від Москви!». І коли євроінтеграції заважають не комуністи й Медведчук, а крайні націоналісти, багатьом хочеться, щоб цих хлопців на деякий час в Україні не стало, щоб не дратувати вразливий Брюссель. Але ж вони є — і навіть крокують з червоно-чорними прапорами.

Якщо говорити в цілому про зміну політичних позицій «Свободи» за час перебування в парламенті, то можна відзначити парадоксальну річ: з одного боку, руйнуються пам'ятники Леніну, проводиться та ж таки хода, звучать ініціативи вигнати комуністичну ідеологію з топоніміки. Начебто саме цього від «Свободи» й чекали. І ініціативи у них цілком правильні — наприклад, увічнити пам'ять про героїв Кенгірського повстання 1954 року в сталінських таборах. З другого боку, коли газета «День» організувала громадські слухання, присвячені пам'яті іншого повстання — Норільського — то на них не було жодного «свободівця». Чим

Кенгірське повстання відрізняється від Норильського? Можливо, з погляду «свободівських» партфункціонерів, лише тим, що в першому випадку ініціатива походила не від них?

Та й постійне постулювання слизької теми Другої світової війни в нинішніх умовах балансування України на тонкому льоду євроінтеграції виглядає необачним. До підписання асоціації «Свобода» могла б утриматися від будь-яких акцій, які можуть злякати Захід. З другого боку, навіщо це їй? Адже якщо відмовитися ще й від боротьби з привидом комунізму, то що ж тоді залишиться від минулої надії нації, від головної антикомуністичної сили країни?

Кажучи про ставлення до видобутку сланцевого газу, слід розуміти, в яку пастку потрапили «свободівці» в цьому питанні — в пастку навіть більшу, ніж питання євроінтеграції. Тому що екологія й економіка — це те прикладне, що впливає на щоденне життя їхніх виборців. «Свобода» декларує боротьбу за незалежність України й одночасно виступала проти видобутку сланцевого газу. Її опоненти стверджували — «свободівці» хотіли отримати (й отримали) величезний хабар. Але це недоказово. Позиція Тягнибока з товаришами у результаті звелася до того, що вони задовольнилися гарантіями екологічної безпеки при розвідці й видобутку сланцевого газу. І взагалі, отримали всі можливі гарантії від світових ТНК у питаннях сланцевого майбутнього України.

Між іншим, не виключено, що після дозволу добувати сланцевий газ кількість прибічників «Свободи» в базових областях зменшиться. Адже в інших питаннях там Тягнибоку претензій поки не пред'являють. Питання євроінтеграції не викликають у Західній Україні великої дискусії: незалежно від позицій суто партії Тягнибока, в цих регіонах абсолютна більшість виступає за європейський шлях розвитку. Комуністичної символіки в тамошніх областях теж давно немає, а прапори УПА є частиною повсякденності. Зате підвищення рівня життя й екологічна ситуація — це те, за що «Свободі», яка давно вже править на цих територіях, слід боротися до кінця, продумавши й прорахувавши всі наслідки своїх кроків. Тепер же, якщо Chevron завдасть галицьким областям збитків й надії на підвищення життєвого рівня не виправдаються, звинуватять у потуранні «акулам ТНК» саме «Свободу».

Ось і виходить, що поки «Свобода» бореться з тінями минулого, відмахуючись від примари комунізму, мимо неї тече економічне і багато в чому навіть політичне життя нашої держави. Постає питання: наскільки партія Тягнибока, з її гаслами національної держави, вписується в європейський курс, начебто узятий нашою владою і підтриманий значною частиною опозиції? Чи не залишиться «Свобода» зрештою осторонь «великих справ», які чекають нашу країну після підписання Асоціації з ЄС?

Звичайно, можна стверджувати, що з входженням України на європейський шлях «Свобода» теж європеїзуватиметься і з часом перестане лякати Брюссель своїм радикалізмом. Інакше їх позицію просто визнають зайвою на шляху до загальноєвропейської єдності, і виборці замінять «Свободу» на якусь нову, більш помірковану, партію націонал-демократичного характеру.

З іншого боку, якщо (у тому числі й завдяки зусиллям «Свободи») асоціація з ЄС провалиться, наших правих чекають ще цікавіші часи. Вони знову потраплять на улюблене і оброблене ними поле боротьби з наступом Москви. З одного боку, це підтримає їх на плаву, давши виправдання їх радикальній позиції — аж до можливого залучення насильства в зіткненнях з політичними опонентами (що не вітається на європейському шляху). З іншого боку, число прибічників «Свободи» все одно може не лише не розширитися, а навіть не відновитися до колишнього рівня — бо їх вважатимуть, разом із владою, винними у зриві євроасоціації.

Ймовірно, що в наступному парламенті ми знову побачимо «свободівців» — але в меншому числі. Хоча повністю з нашого політичного поля вони не зникнуть ще довго — на Західній Україні їх нікому замінити, та й правонаціональний тренд об'єктивно має існувати в країні, де на іншому кінці політичного спектру ось-ось може «вистрілити» ще більш небезпечний проект з умовною назвою «Навіки з Росією».

Отже, «Свобода» Україні потрібна. Як явище, як тренд, але не як міф і не як панацея. Вона складається з живих людей, а не з ангелів і не з демонів. Лише реформуватися вона поки

не може. Або не хоче? Застигла на певному «підлітковому» рівні з відкритим ротом біля воріт Європи. Таких туди не беруть. Натомість для суцільної «партизанщини» в тилу «путінського проекту» відтворення євразійської імперії «свободівці» якраз знадобляться. Можливо, вони й хочуть залишитися цими партизанами — і наближають своїми діями цю саму імперію?

Тарас Возняк, головний редактор Незалежного культурологічного журналу «І»:

— Щодо політичної партії «Свобода», то нещодавно було проведено аналіз, наскільки «конструктивно» вона співпрацює, наприклад, з іншими фракціями. Як виявилось, один із найбільших коефіцієнтів спільних голосувань Партії регіонів, а це 61%, є із фракцією «Свобода». Тобто в цьому сенсі вона дуже «конструктивно» співпрацює з ПР. Коли ж говорити про зовнішній антураж: рвання на собі сорочок, вивішування червоно-чорного прапора (з усією повагою до цього прапора і до цієї традиції, яка за ним є) — все-таки український парламент — це український парламент, і вивішування червоно-чорного чи зелено-фіолетового прапора там є недоречним. Бо не виключено, що таким чином наступним будуть вивішувати російський триколір або ж прапор Радянського Союзу. Тому в даному разі ця провокація є абсолютно безглуздою, «Свобода» показала шлях, яким Путін чи якась проросійська сила цілком ймовірно можуть відбутися в Україні. Тому думаю, що такі провокативні дії з боку «Свободи» — абсолютно неприпустимі.

Що ж до розмов про надмірну радикальність цієї партії, то я б сказав, що вона вже давно цієї своєї особливості позбулася. Її верхівка давно влаштувалася у Верховній Раді. Інше питання, що у «Свободи» різко падають рейтинги, і наразі рейтинги їхнього лідера Тягнибока складають трохи більше чотирьох відсотків. Якщо порівняти з рейтингом «Свободи» на виборах до парламенту 2012 року, то тоді партія мала 10% голосів виборців. Наскільки мені відомо, у «Свободі» з цього приводу навіть істерика була. Мовляв, навіть комуністи у рейтинговому списку їх переганяють більш ніж на 1%. Таким чином у цьому контексті чітко зовнішньоопатажні заходи й надалі культивуватимуть, що абсолютно не означає прояву якоїсь радикальності чи чогось незвичайного у поглядах самої партії. Швидше навпаки.

Для прикладу, минуло майже три роки від того часу, як представники «Свободи» перебувають при владі у всіх обласних, міських радах Галичини. Так, життя різко «покращилося», дороги «відремонтували», корупція «зменшилася». Що вже казати, «процвітання» настало. Невже ви думаєте, що люди цього не бачать? Зрозуміло, що всі чудово усе розуміють. Тому рівень підтримки «Свободи» зараз падає.

Роман Кошовий, голова правління ЛОГО КВУ:

— Головною причиною, чому за «Свободу» проголосували люди — це не програма «Захисту українців», про яку так багато говорять представники цієї політичної сили, а йдеться все-таки про ідею реабілітації ОУН-УПА. Бо сьогодні, попри те, що ми вже відсвяткували 22-гу річницю незалежності України, — це питання ще не до кінця вирішено на загальнодержавному рівні. Саме ця проупівська риторика допомогла «Свободі» однозначно посісти перші електоральні позиції на Західній Україні.

Якщо ж оцінювати позицію «Свободи» в парламенті й оцінювати ефективність її дій, то тут не можна говорити про те, що вона досягла якихось значних успіхів. Коли ж йдеться про питання, які дотичні до поглядів минулого, такого собі ОУН-УПА-центричного спрямування, то зрозуміло, що тут «Свобода» отримала багато своїх дивідендів. Звичайно, свободівці цю тему сьогодні використовують максимально, тому що, на відміну від інших національно-демократичних сил, позиція яких є радше ліберальною, тема ОУН-УПА є стрижневою в діяльності «Свободи».

Доцільно зазначити також, що дійсно гостру тему ОУН-УПА «Свобода» сьогодні досить активно експлуатує, але не слід забувати, що вона не є темою для об'єднання України. Має минути певний час, коли покоління людей, які виростили на радянській пропаганді, відійдуть і тоді лише в Україні зможуть дати тверезу оцінку подіям, що відбувалися в ті роки. Так, сьогодні ми говоримо про цю важку тему здебільшого в площині стереотипів, але для «Свободи» — це хороша тема для апелювання до представників її електорального кола.

Проте мене наразі значно більше хвилює те, що коли ми будемо мати голову, весь час повернену назад, то нам буде дуже важко йти вперед. Тому політикам краще не експлуатувати цю тему для задоволення власних інтересів, не роз'єднувати Україну, а все-таки пропонувати нові кроки для виходу із ситуації, яку маємо сьогодні.

<http://www.day.kiev.ua/uk/article/podrobici/kinec-mifu>

"Бандеровская армия" мирно провела марш УПА в Киеве

Игорь Серов, «Сегодня»

Вчера в Киеве впервые за историю независимости Украины сторонники Бандеры и Шухевича прошли довольно спокойно маршем по главной улице страны, скандируя речовки: «Бандера придет и порядок наведет. Мы — бандеровская армия!» Митингующие данный им зеленый коридор в столице объяснили «Сегодня» пафосно, мол, «власти побоялись бирюлевского сценария и пошли на уступки». К чему тут бунт москвичей против приезжих в Бирюлево (район Москвы), они не пояснили. Власти говорят, что такие утверждения не соответствуют действительности: маршрут был согласован, марш от курса не отклонялся, так что мешать процессии не было причин.

Марш в столице собрал более 10 тысяч человек — пришли сторонники «Свободы», УНА-УНСО и УПА. Последние в ожидании марша объясняли нашему корреспонденту особенности национальной истории.

«УПА была осквернена советской властью, а сейчас люди знают, что УПА воевала за независимость Украины. Воинов УПА называют фашистами, потому что таким людям эта армия — вражеская. Мы надеялись, что немцы нам отдадут Украину, а они 80 известных членов ОУН расстреляли, Бандеру посадили в тюрьму, после этого мы пошли бить немцев, — в сердцах рассказывает нам львовянин-пенсионер Роман Ловчанин. — Думаю, сейчас в Украине назревает революция, как в Египте и Ливии».

И тихонько признался, что, хотя и приехал с муляжом немецкого автомата МП-40, но имеется у него наготове и... боевое оружие. Правда, не при себе, а якобы дома. Кстати, пока националисты собирались в столичном парке Шевченко, некоторые перед маршем ушли пить пиво — увидев, что парни пьянствуют в обнимку с флагом Свободы, нардеп Андрей Мохник забрал его у выпивающих.

Памятник Ленину на Бессарабке милиция взяла под охрану, а несколько сторонников компартии сожгли флаг бандеровцев, заявив, что ему место на пепелище. Бандеровцы в отместку сожгли вечером флаг СССР. А Николай Кохановский, который прославился тем, что отбил кувалдой нос памятнику Ленину, отличился снова: он собирал деньги для «политзаключенных», в том числе и для «Васильковских террористов» (подозреваются в попытке совершения теракта на Киевщине. — Авт.).

Возглавили колонну националистов, которая двинулась на Крещатик, Олег Тягнибок и Ирина Фарион. За ними с криками: «Слава нации! Коммуняку на гиляку!» — вышагивала блондинка с косой «а ля Юля». Подойдя к Майдану Незалежности, колонны ненадолго остановились, задымили файерами улицу Михайловскую, поздравили друг друга с праздником Покрова и отправились слушать выступающих на сцене украинских музыкантов, пообещав обязательно сделать в Украине... вооруженную революцию.

БЕЗ ССОР. Несмотря на то что порядок в городе вчера охраняли лишь 1 тысяча милиционеров, обошлось без крупных драк. Политологи зеленый коридор объясняют просто: «То, что «Свободе» дали больше свободы, как бы каламбурно это ни звучало, связано с нежеланием власти создавать конфликтные ситуации перед саммитом в Вильнюсе, — сказал нам политолог Владимир Фесенко. — Любые стычки с милицией, даже со «Свободой», на которую Европа смотрит неоднозначно, власти невыгодны».

<http://www.segodnya.ua/ukraine/Banderovskaya-armiya-mirno-provela-marsh-UPA-v-Kieve-467309.html>

Возвращение в обойму

«Власть денег»

Народный депутат и личный друг Рината Ахметова Борис Колесников создал себе имидж демиурга Евро-2012. Чемпионат континента прошел вполне прилично, а Борис Викторович как-то пропал вместе с этим мероприятием.

В Верховную Раду он, конечно, попал, но политической силы у Колесникова внезапно поубавилось. Теперь же у бывшего лидера Донецкой областной организации Партии регионов Бориса Колесникова открываются новые перспективы, ведь он стал заместителем председателя всей партии на общегосударственном уровне.

Таким образом, Борис Викторович становится партийной номенклатурой самого высокого класса, но нужно учесть, что, возможно, на него возложат непосильное бремя 2014-го года, когда регионалы будут готовиться к президентским выборам.

В Донецкой ОО ПР все тоже очень позитивно. "На сегодня по практике, которая сложилась в Партии регионов и на тех территориях, где эта политическая сила имеет большинство, областные ячейки возглавляют губернаторы. И может сложиться так, что и у нас областную организацию возглавит губернатор Андрей Владимирович Шишацкий", — отметил мэр Донецка Александр Лукьянченко.

Шишацкий развил активную деятельность на информационном поле, а после слов местного градоначальника количество его появлений на телеэкране увеличится. Колесникову же стоит придумать что-то такое же эффектное, как его поездки на поезде. "Хюндай" не предлагать.

Кстати Народный депутат от Партии регионов Елена Бондаренко внезапно озаботилась законностью пребывания в украинских территориальных водах иностранных военных сил. По ее мнению, дальнейшие конфликты с РФ по поводу евроинтеграционного курса Украины могут повлечь за собой выведение Черноморского флота из Крыма и пересмотр внеблокового статуса Украины.

Правда, нардеп аккуратно перевела стрелки на оппозицию: "Может снова возникнуть со стороны оппозиции опасная для Украины тема о пересмотре внеблокового статуса. Наши оппоненты уж точно не отличаются выдержкой и ответственностью. Им "война — мать родна". Агрессивная политика России в отношении Украины даст им хорошую порцию доводов и в пользу НАТО. Возникнет и вопрос дальнейшего пребывания в Севастополе флота недружественного Украине государства. Жители юга и востока Украины будут дезориентированы".

http://www.depo.ua/ru/vlast-deneg/2013_arhiv-nomerov-vd/oktjabr2013_vd/41-400/112902.htm

Андрей Путилов: «Интеллигент в боксерских перчатках»

"Власть денег"

Общение с УДАРовцем Андреем Путиловым во многом напоминает игру некоторых футбольных команд, которые предпочитают играть на своей половине поля, забывая, что главное в матче — результат.

В случае с Путиловым такая игра выглядит следующим образом: ты ему вопрос о подкупе избирателей, а он тебе ответ о строительстве детских площадок во дворах херсонцев. Поэтому чтобы забить гол в виде полученного ответа на изначально поставленный вопрос, приходится делать множество хитроумных пасов, в надежде на то, что какой-то из них все же окажется результативным.

К этой странной особенности Андрея Путилова привыкаешь лишь после получаса беседы. Тогда же становится ясно, что уходить от ответа политик любит исключительно в тех случаях, когда вопрос для него оказывается неудобным.

Выбранная тактика общения раскрывает опытного политика: до того как попасть в парламент, Андрей Путилов не один год был депутатом Херсонского городского совета, где получил славу "белой вороны". Уже тогда, невзирая на свой бунтарский характер, он научился практически в любой конфликтной ситуации находить общий язык со своими оппонентами.

Поэтому, как только на политической карте страны появился либеральный УДАР, Путилов-стратег, не задумываясь, вступил в эту партию, а уже совсем скоро стал народным депутатом.

На данный момент наш герой возглавляет один из ключевых подкомитетов Верховной Рады — по вопросам государственного долга. Именно к нему приходят договариваться те, кто хочет получить госгарантии под миллиардные кредиты для национальных компаний.

Многим, уверяет, приходится отказывать. К примеру, тому же "Нафтогазу Украины", который не так давно просил госгарантий на сумму в 10 млрд грн. Впрочем, такая принципиальность, говорят, Андрею Путилову присуща лишь с недавних пор и только в вопросах экономики.

В СМИ есть информация, что до того как вступить в партию "УДАР" вы безуспешно пытались влиться в ряды Партии регионов и "Сильной Украины". Почему вас там не приняли?

— Я никуда не хотел вливаться, не вливался и не собираюсь. В свое время мне поступило предложение от ПР выдвигаться в мэры Херсона. Я категорически отказался. И у меня на то есть причины.

Во-первых, в Херсоне от ПР собрались люди, которые считают городской бюджет своим карманным. В горсовете сидят люди, которые параллельно занимают должности замов мэра города по финансам, строительству....

Там же сидят и директора ряда коммунальных предприятий. То есть, фактически, они между собой "пилят" бюджет Херсона, и все это, подчеркиваю, под флагами ПР. На их фоне я был белой вороной в горсовете.

И все же вы баллотировались на пост мэра Херсона, но проиграли. Какова главная причина, на ваш взгляд?

— Как говорил Виталий Кличко, главная причина, что Партия регионов интеллигентность воспринимает за слабость. И я абсолютно не был готов к таким вещам как, например, подсчет голосов. Ни один человек из моей команды не был допущен к подсчету голосов. Я не был готов к масштабным и циничным фальсификациям.

Опыт на выборах городского головы как-то помог во время парламентской избирательной гонки?

— Безусловно! Прежде чем ввязаться в избирательную гонку, я разработал тактику и стратегию защиты результата голосования и противодействия фальсификациям.

Движение "Честно" заявляло, что во время избирательной кампании от вашего имени раздавались продуктовые наборы. Иных путей убедить избирателей проголосовать за вас не нашлось?

— Я закон не нарушал. Путем "подкупа" я установил 120 детских площадок, которые были сделаны на предприятиях, учредителем которых я являлся, причем задолго до избирательной кампании. Что же касается "продуктовых наборов", то более пяти лет работает благотворительный фонд "Возрождение Херсона".

И все это время именно он оказывал и продолжает оказывать посильную помощь региону. От медикаментов до защиты в судах интересов сирот. Фонд, в том числе, раздает продукты ветеранам ВОВ и инвалидам. БФ сам проводит и организывает акции, зарабатывает и перераспределяет помощь жителям Херсонщины.

Это было до выборов, происходит это и сейчас. Что касается "Честно", то через данную организацию во время выборов была попытка меня скомпрометировать.

Некоторые оппозиционные фракции в парламенте во время голосования по очень важным законопроектам нередко голосуют вразнобой. Как с этим справляется УДАР?

— У нас во фракции единое понимание жизненной ситуации. Наша УДАРная команда — из разной профессиональной среды. В частности, к примеру, Виктор Пинзеньк профессионал в вопросах государственной финансово-экономической политики, что близко и понятно мне.

Мы с ним подискутировали, выработали стратегию, а потом донесли данную информацию до членов фракции, что за такой-то вопрос, скажем, голосовать, нельзя, потому что он вызовет скрытый дефицит бюджета. Наша команда — единое целое. У нас нет "тушек" и не будет.

Какова ваша основная задача в рядах УДАРа?

— В политике действует очень важный закон: оппозиция — это будущая власть. Поэтому моя главная задача, чтобы в 2015 году Виталий Кличко занял президентский пост, и профессиональные кадры оппозиции подняли с экономических, социальных и правовых колен Украину и ее народ.

Говорят, что Виталий Кличко очень требователен к членам своей фракции в вопросе поддержания должной физической формы. В чем это проявляется?

— Это, конечно же, шутка. Хотя он приветствует здоровой образ жизни. Но как истинный европеец не навязывает свою точку зрения. Что же касается спорта, в команде много профессиональных спортсменов. К их числу я не принадлежу, но спортом занимался, занимаюсь и буду заниматься. Возможно, на меня повлияло занятие боксом в детстве и юности.

Вам приходилось полагаться на силу собственных кулаков для защиты бизнеса или политических взглядов?

— В юности я стал мастером спорта по боксу. И в том возрасте мне казалось, что правду необходимо защищать кулаками. Стыдно вспомнить, но в школе я много дрался. Сегодня я убежден, силой слова можно достичь того же результата.

И вообще, худой мир лучше, чем маленькая война. Поэтому спорт для Виталия и для нас всех — это мир, профессиональная и честная конкуренция. Но в народе говорят, что добро должно быть с кулаками, силу которых, в исключительных случаях, все же нужно применять.

Озеро раздора

Фигурантом громкого скандала Андрей Путилов стал благодаря собственной инициативности, когда предложил восстановить одну из главных достопримечательностей Херсона — озеро в центре города, прозванное в народе "Лебединым".

За годы независимости оно пришло в запустение, поэтому инициативу местного бизнесмена, который в тот момент был еще и депутатом городского совета, херсонцы поддержали. И хотя благое дело нынешний миллионер Путилов решил творить не только своими силами, а всем миром, деньги на реставрацию озера простодушные горожане жертвовали без тени сомнения: как-никак символ города восстанавливать собирались!

А потому информация, что собранные на "Лебединое озеро" деньги Путилов положил на депозит в банке, произвела эффект взорвавшейся бомбы. Когда дым рассеялся, оказалось, что проценты с депозита предприимчивый политик тратит на благотворительность под видом социальной программы депутата.

За эти деньги миллионер сшил двоим детям-сиротам школьную форму, купил моющие и дезинфицирующие средства для одной из херсонских поликлиник, а еще выделил 2,4 тыс. грн. на поддержку сотни ветеранов ВОВ к 23 февраля и 9 мая.

То, что деньги тратятся не по первоначальному назначению, Андрея Путилова нисколько не смущает. Ведь собранных средств, по его словам, на восстановление озера все равно бы не хватило, а позволить, чтобы они лежали мертвым грузом, он попросту не мог.

К тому же у депутата есть железный аргумент в свое оправдание: за реконструкцию озера он не брался по той причине, что оно не находится на балансе города. Что помешало Андрею Путилову решить этот, по сути, технический вопрос, когда он сам был депутатом Херсонского городского совета, — история умалчивает.

Почему вы не выполнили обещание восстановить озеро?

— "Лебединое озеро" — это была визитка Херсона, от которой осталось разрушенная чаша озера в городском парке. Мы его называли "Лебединым", потому что там жили лебеди. Помимо того, что озеро выполняло дренажные и оросительные функции, оно еще и поддер-живало необходимый уровень влажности.

Многие растения, которые там посажены, нуждаются в этом озере. На самом деле, там не нужны большие финансовые ресурсы.

Если это действительно так, тогда почему вопрос до сих пор не закрыт?

— Наша организация "Возрождение Херсона" собрала для этого дела чуть больше 36 тыс. грн., которые сейчас лежат в банке на депозите. Но благодаря, видимо, коррупционным схемам, земля в парке в центре города в районе "Лебединого озера" — ничейная, она не состоит на балансе городской общины.

Из-за "ничейности" земли нет юридического хозяина, который мог бы заказать хотя бы техническую документацию проекта "Лебединого озера". Учитывая, что в Херсоне, как и в Киеве, нет легитимного мэра, то пока решать этот вопрос не с кем.

Да и каким образом я должен был поступить? Отдать собранные деньги неэффективному городскому хозяйству, у которого одна задача: освоить деньги, а не эффективно их использовать? Я всегда говорил, что деньги нужно использовать эффективно.

В вашем случае деньги, собранные в том числе и стараниями херсонцев, были направлены не на обещанную реконструкцию озера, а на депозитный счет. Не боитесь, что вас обвинят в краже этих денег?

— Нет. Во-первых, это сумма небольшая — 36 тыс. гривен. Из них 20 тыс. перечислило предприятие, учредителем которого был я. Во-вторых, сейчас они лежат на целевом депозите именно под проект "Лебединое озеро".

Часть собранных денег вы обещали выделить на покупку херсонскому детсаду "Теремок" стиральной машины. Почему деньги до адресата так и не дошли?

— Во-первых, я подобных обещаний не давал. Во-вторых, интернет превратился в информационную сливную яму, поэтому не пользуйтесь непроверенной информацией. (Редакция "ВД" официально заявляет, что непроверенной информацией не пользуется. Данные о том, что Андрей Путилов пообещал выделить часть денег, собранных на реконструкцию озера, детсаду "Теремок" для покупки стиральной машины, "ВД" обнаружила в интервью самого Путилова интернет-изданию www.pik.ua от 21 февраля 2012 г. Учитывая, что данный ресурс используется в качестве пиар-площадки народного депутата, вряд ли его можно считать "сливной ямой", которая от имени Путилова пишет ложь).

Вы же миллионер. Почему не можете восстановить это озеро за собственные деньги?

— Я убежден, что в подобных проектах должна участвовать вся община! Тогда из поколения в поколение херсонцы будут ценить свою рукотворную жемчужину "Лебединое озеро". Я не миллионер, конечно, я не бедный человек, по этой причине для своего города я делал и продолжаю делать многое. Как, например, детские спортивные площадки во дворах Херсона и населенных пунктах региона.

Цветмет на экспорт

Как и многие бизнесмены, впервые получившие статус нардепа, Андрей Путилов всячески дистанцируется от компаний, в которых еще совсем недавно играл роль первой скрипки. Чрезвычайная осмотрительность в этом вопросе вполне объяснима: активы г-на Путилова сосредоточены в сфере производства заготовок из цветных металлов, большинство из которых идут на экспорт.

Именно поэтому во время интервью нардеп несколько раз настойчиво подчеркнул, что бизнесом он не занимается, хотя и признался, что за своим главным бизнес-детищем — херсонским "Механическим заводом" — все же присматривает. Особенно зорко после того, как выяснилось, что "корочка" народного депутата не только надежный щит, которым можно оградить предприятие от неугодных визитеров, но и причина таких визитов.

Ощутить вкус этого парадокса Путилов смог летом 2013-го, когда именно его депутатская деятельность на два месяца парализовала работу "Механического завода".

От краха компанию спасло лишь то, что опыт держать оборону на заводе у нашего героя уже был. И хотя сегодня ситуация на предприятии стабилизировалась, Путилов по-прежнему начеку. Он уверен: если политика снова станет причиной серьезных проблем "Механического завода", возможно, его стоит продать.

Недавно ваше предприятие было остановлено силами Гостаможслужбы и СБУ. Какова была официальная причина?

— Представители данных структур заявили, что нужны дополнительные химические анализы нашей продукции, а потом потребовали проверить всю продукцию двойного назначения на предмет, не угрожает ли она обороне Украины. В конце всего этого решили, что мы еще и лицензирование должны пройти. В общем, работа предприятия была на 99% остановлена.

А ведь "Механический завод" — лицо цветной металлургии Украины. Он работает на экспорт. Заключены контракты с Mitsubishi, Skoda, Volkswagen. Mitsubishi выставила штрафные санкции, более 400 человек были отправлены в отпуск за свой счет. Некоторые люди в форме и в штатском намекали, что я неправильно себя веду в парламенте.

Давление на вас происходило через менеджмент завода?

— Менеджеры на меня не давили. Они просто рассказывали, что приходили люди, которые работают в Херсонском управлении СБУ и говорили, что вопрос можно решить. Для этого, дескать, ждем вашего депутата Путилова в Киеве.

Сказали, что я знаю, куда нужно идти и там смогу найти общий язык с силовиками. Когда 27 августа я понял, что вопрос решить не получится, предложил сотрудникам завода вместе с семьями провести митинги возле Херсонской облгосадминистрации, таможни и СБУ. В тот же день таможня разблокировала работу предприятия.

Вам объяснили, за что именно вы неправильно голосовали?

— Я не обсуждал этот вопрос и не собираюсь этого делать. Старался вообще в эту полемику не вступать. Для меня есть Виталий Кличко и вся наша команда, которые профессионально защитили завод.

Силовая атака на ваше предприятие была впервые?

— Нет, до выборов наезды тоже были.

Как вы отбивались, не будучи еще в тот момент народным депутатом?

— Законным путем. Меня пугали рейдерским захватом — приходили на предприятие, называли фамилию донецкого бизнесмена, говорили, что сейчас придут люди в масках, уложат всех на пол и т. д.

Поэтому у меня круглосуточно дежурили телевизионные группы, были журналисты, были наготове автобусы и так далее. Мы были готовы к демонстрациям, перекрытию дороги, словом, к войне. И хочу сказать, что если кто захочет выдвигаться в депутаты по мажоритарному округу на юго-востоке страны, они должны понимать, что это билет на войну.

Но рейдерского захвата не было, "маски-шоу" — тоже. Выходит, вас просто поугали?

— Люди же понимают, что раз власть бьют, значит, человек достоин уважения. Если бы завод надо было остановить — я бы это сделал. То есть я был готов к любому сценарию.

За счет чего вы собираетесь покрывать убытки?

— Возможно, подам в суд на чиновников. Мы ведем переговоры с нашими зарубежными партнерами, чтобы данный вопрос перевести на форс-мажор. Пытаемся объяснить им, что живем в стране Украина, и у нас бывают такие ситуации. В контракте нигде нет строчки, что возможна остановка предприятия по воле таможенной службы.

Но для нас очень важно сейчас сохранить лицо перед иностранным инвестором. Наше предприятие работает на мировом рынке. Конкуренты — это китайцы, испанцы, россияне.

Мы можем сказать, что ничего не будем выплачивать и т. д., но тогда потеряем лицо перед иностранцами. Ситуация разрешилась. В данный период все признали, что предприятие работает законно, а его остановка была абсолютно безосновательной.

Мастер путешествий

Вне политики Андрея Путилова можно встретить в спортзале, куда наш герой частенько заходит после жарких парламентских будней. Политик серьезно относится к своему физическому здоровью, поэтому каждую свободную минуту старается уделить жиму штанги. И хотя нет предела совершенству, есть у Путилова и другое хобби — путешествия по миру.

Вы любите путешествовать. В чем для вас основная ценность путешествий?

— Я не понимаю людей, которые едут за границу, чтобы поваляться на пляже. Мы с женой объездили полмира. Берем напрокат машину, путешествуем по стране, посещаем горы, водопады, леса, устраиваем рафтинг, джампинг... Чаще всего путешествуем вместе с друзьями. Главное — посмотреть мир, почувствовать страну, ее культуру и народ. А класс гостиницы, в которой останавливаемся, совершенно не важен.

Расскажите о самом незабываемом путешествии.

— В Новой Зеландии. Когда я вышел в аэропорту этой страны, у меня просто закружилась голова. Столько там кислорода! В Новой Зеландии я увидел 500-летние дубы, чего у нас попросту нет. Я был поражен нетронутой природой.

Сколько денег вам не жалко потратить на путешествие?

— Мне в этом плане нравится подход Toyota — идеальный вариант соотношения цены и качества. Не люблю покупать вещи, которые необоснованно дороги. Деньги — это человеческая энергия, сконцентрированная в определенных цифрах.

Те люди, которые неэффективно используют их, поступают неправильно, в том числе и по отношению к тем людям, за счет которых они были заработаны. Я — сторонник золотой середины: тратить разумно и эффективно. И это касается не только путешествий.

Когда планируете поездки, прибегаете к услугам туроператоров или же предпочитаете отдых "дикарем"?

— Раньше я пользовался услугами турагентств и диктовал им свои условия. Сейчас же нужную информацию ищу сам. Путешествую с 1995 года, поэтому уже научился самостоятельно продумывать программу путешествия до мелочей. Честно говоря, после этих поездок я и сам устаю.

Зато у меня меняется философия восприятия жизни, когда смотришь, как люди живут в той или иной стране. Благодаря этому сразу можно сказать, какие перспективы нас ждут, если мы пойдем в Таможенный союз или подпишем соглашение об ассоциации с ЕС.

Ведь "как вести себя, если ты оказался в джунглях?" — это, зачастую, вопрос не денег. Вы посмотрите, многие едут в Крым, где очень дорогие гостиницы, рестораны, в то время как за меньшую сумму можно поехать в другую часть света, получить новые ощущения и большой багаж знаний. А необходимо, чтобы к нам в Крым ехал весь мир.

Перспективы

На политическом поприще будущее Андрея Путилова представляется исключительно спрогнозированным, так как оно всецело зависит от будущего Виталия Кличко. Президентский рейтинг последнего растет, как на дрожжах, поэтому Путилова вряд ли можно будет увидеть в когорте возможных предателей УДАРа.

Даже с учетом того, что прессинг на "Механический завод" может возобновиться, покинуть ряды своей политической силы за полтора года до президентской гонки-2015 было бы верхом безрассудства. Тем более что в ближайшее время возвращаться в бизнес у нашего героя нет ни малейшего желания.

http://www.depo.ua/ru/vlast-deneg/2013_arhiv-nomerov-vd/oktjabr2013_vd/41-400/112910.htm

Комісія Верховної Ради просить забрати у Фірташа титано-магнієвий комбінат *Українська правда*

Спецкомісія Ради з питань приватизації рекомендує уряду відмінити угоду з компанією групи DF щодо Запорізького титано-магнієвого комбінату.

Про це йдеться в рішенні спеціальної контрольної комісії, яке оприлюднила прес-служба депутата Павла Різаненка.

Згідно з даними комісії, у жовтні 2012 року рішенням Кабміну було доручено створити ТОВ "Запорізький титано-магнієвий комбінат".

Частка держави у ньому мала становити не менше 51% (шляхом передачі майна комбінату до статутного капіталу). Фонду держмайна доручили провести конкурс із залучення приватного інвестора для участі у товаристві.

Проте, вказує комісія, умови конкурсу одразу вирішили його результат, оскільки у них містився пункт про гарантування поставок сировини вітчизняного виробництва, де група DF має монопольне становище в Україні.

"Проведення конкурсу на вищезазначених умовах призвело до заздалегідь прогнозованого результату – переможцем визнано компанію групи DF - "Толексіс Трейдинг Лімітед", - йдеться у рішенні комісії.

Депутатів стурбувало те, що після "де-факто приватизації" ЗТМК, не відбулося модернізації чи збільшення основного стратегічного його продукту – титанової губки, яку використовують у аерокосмічній галузі.

"Вбачається, що інвестор більш зацікавлений в переробці свої сировини (ільментину) з Вільногірського ГМК та Іршанського ГЗК на потужностях ЗТМКв титановий шлак, який він буде збувати своїм афілійованим підприємствам хімічної промисловості", - припускають депутати.

Також депутати вказують на надмірну ціну електроенергії для підприємства (до 40% собівартості продукту) та те, що умови створення товариства досі не виконані.

Через усе це комісія пропонує Кабміну відмінити свої постанови, якими створювалось ТОВ "ЗТМК" і вжити заходів для повної і прозорої приватизації підприємства.

"Рішення комісії спрямоване на відміну результатів неконкурентного та непрозорого конкурсу по Запорізькому титано-магнієвому комбінату", - розповів Різаненко.

Він також наголосив, що на засідання приватизаційної комісії не прийшли майже всі представники Партії регіонів.

Як відомо, група DF має монопольно становище в українському сегменті титанового виробництва.

На сьогодні вона займається виробництвом діоксиду титану (ПрАТ "Кримський ТИТАН") та видобутком і збагаченням титановмістких руд ("Іршанський гірничо-збагачувальний комбінат", "Вільногірський гірничо-металургійний комбінат", "Межиріченський гірничо-збагачувальний комбінат", "Валки-Ільменіт").

<http://www.prawda.com.ua/news/2013/10/15/7000007/>

Банк Иванющенко предлагает клиентам вернуть их деньги, если они отдадут ему половину от суммы депозита

Остров

В сентябре 2013 года вкладчики проблемного "Захидинкомбанка", который почти пять лет не возвращает депозиты в полном объеме, получили "заманчивое" предложение - банк

обещает на 100% рассчитаться по вкладу, если его владелец оплатит комиссию в размере 50% депозита. Об этом пишет "Экономическая правда".

В публикации указывается, что "Захидинкомбанк" принадлежит сыну влиятельного нардепа от Партии регионов Юрия Иванющенко. "Последний считается старым другом Президента Виктора Януковича. Из-за этого Нацбанк, который также контролируется семьей Президента, предпочитает закрывать глаза на шалости, которые творятся в "Захидинкомбанке", - говорится в публикации.

Согласно предложению банка, клиент должен добровольно подписаться под отказом получить половину своих сбережений. Другой вариант - ждать, когда банк передадут на ликвидацию, и вклады до 200 тыс. грн. будут погашаться за счет средств Фонда гарантирования вкладов физических лиц - ФГВФЛ.

По закону председатель НБУ Игорь Соркин и его предшественник на этой должности Сергей Арбузов давно должны были ввести в проблемный банк временную администрацию и начать его ликвидацию. "Вот только перспективы того, что государство в лице фонда выполнит свои обязательства перед вкладчиками, весьма туманные", - отмечается в публикации.

В банке говорят, что сейчас изредка платят своим старым вкладчикам по несколько сотен гривен в месяц, "если в кассе есть какие-то поступления". Нередко их нет месяцами, поэтому и выплаты производятся крайне нерегулярно.

Для "старых" вкладчиков банк предлагает как минимум две программы реструктуризации. Например, банк обещает вернуть до 10% (!) от депозита при условии, что он будет пролонгирован на 18 и более месяцев.

"Такая практика была и раньше. Благодаря бездействию НБУ она процветает. Однако мы еще не сталкивались с настолько циничным предложением - 50-процентной комиссией за возврат вклада", - поясняет адвокат Ростислав Кравец.

"На мой взгляд, такое положение договора является ничтожным с момента его заключения. Банк обязан исполнять свои обязательства в срок и надлежащим образом без какой бы то ни было дополнительной платы", - считает адвокат ЮФ "Ильяшев и партнеры" Арсений Герасымив.

По мнению Р. Кравца, сам факт подобных предложений со стороны банка говорит о полном бездействии государства в части защиты прав вкладчиков. "Это также грубейшее нарушение со стороны НБУ закона "О банках и банковской деятельности", который предписывает передавать неплатежеспособные финансовые учреждения в управление ФГВФЛ", - добавляет юрист.

В самом фонде говорят, что не имеют права вмешиваться в ситуацию. "Фонд не получал решения НБУ об отнесении "Захидинкомбанка" к категории неплатежеспособных", - утверждает его директор-распорядитель Елена Шарова.

В "Захидинкомбанке" не афишируют наличие новой хитрой программы для владельцев депозитов. Детали обещают рассказать только при личной встрече и только тем, кто является владельцем депозита. "Информацию о возможных вариантах возврата вкладов доносят сотрудники, ответственные за обслуживание депозитов, по телефону", - рассказал "ЭП" вкладчик банка, пожелавший остаться неназванным.

"Ситуация, при которой банк за надлежащее исполнение взятых обязательств требует комиссию в размере половины вклада, является абсурдной и требует немедленного вмешательства не только Нацбанка, но и правоохранительных органов", - уверен А. Герасымив.

В Нацбанке предпочитают не комментировать ситуацию. Председатель НБУ Игорь Соркин и его заместитель по надзору Алексей Ткаченко на письменные вопросы ЭП, отправленные на электронную почту пресс-службы, не ответили.

<http://www.ostro.org/general/economics/news/428760/>

Княжицкий создает новый телеканал

Левый Берег.ua

Новый телеканал появится в украинском эфире в ноябре.

Народный депутат Украины Николай Княжицкий (фракция "Батьківщина") сообщил, что в украинском эфире появится новый телеканал.

"Сейчас я создаю новый канал, уже в ноябре мы выходим в эфир", - сообщил Княжицкий в эфире телеканала ICTV.

Депутат отметил, что он приглашает на свой телеканал журналистов, с которыми вместе работал на ТВі.

При этом Княжицкий заявил, что канал ТВі ему никогда не принадлежал.

"ТВі мне не принадлежит и никогда не принадлежал. 70% медиа в Украине не известно, кому принадлежат. Также не известен юридический владелец «Интера»", - заверил Княжицкий.

Напомним, Николай Княжицкий возглавлял телеканал ТВі.

http://lb.ua/news/2013/10/15/233536_knyazhitskiy_sozdaet_noviy_telekanal.html

Блоги

Ірина Фаріон «Незнищенне покоління»

pravda.com.ua

Я щаслива, що належу до нації, яка народила Коновальця, Бандеру, Шухевича. Я щаслива, бо народилася у тому самому місті, що і Шухевич – у Львові. Я щаслива, бо, стоячи біля підніжжя пам'ятника Тарасові Шевченкові у Києві, – до гостроти усвідомлюю: упівська мілітарна битва сталася тому, що була Шевченкова битва СЛОВОМ; життя не ділиться на минуле, теперішнє, майбутнє – воно є всім одночасно; героїзм відійшлих у потойбіччя героїв не минає, а навпаки, з новим поколінням відроджується і творить. Тому, безсумнівно, бандерівське покоління знову в активному чині, а вогні імпульсивного націоналізму в очах тисяч натхненних людей гарантують усім нам утвердження української Ідеї.

Націоналізм народжується з душевного поклику і неспокою: "...це було б неможливо для мене – спокійно вправлятися на фортеці, коли довкола таке діється з моїм народом", – промовив Шухевич. І він почав вправлятися у зброї.

Націоналізм народжується з полярностей. Той, хто має у собі відчуття максимальних любови й ненависти, – стає великим. Шухевича можна назвати великим альтруїстичним егоїстом. Його любов до своєї землі і ненависть до німецьких, польських, московських окупантів народили нову форму змагання за Українську Свободу: з його приходом до керівництва ОУН було створено широкий інтернаціональний антикомуністичний рух проти спільних ворогів, відомий під назвою Антибольшевицького Блоку Народів. Про це свідчить, зокрема, рішення Конференції поневолених народів Сходу Європи та Азії від 21-22 листопада 1943 р. у с. Будараж на Рівненщині за участю 39 делегатів від 13-ьох народів. Цьогоріч цій даті виповнюється 70 і напередодні нових геостратегічних викликів перед Україною цей зачин генерала Шухевича свідчить про надважливу роль України у світовій політиці. Попри постійні змагання українців за відновлення своєї держави, попри небачене винищення українців через Голодомор, комуністичні репресії і терор, попри комплекс кочубеївщини (зради) і малоросійства (меншовартости) – прагнення українців бути вільними нездоланне.

Націоналізм народжується з аристократичного Духу, що не приймає жодної форми поневолення і діє через найрізноманітніші форми спротиву: від індивідуального терору (Шухевич 19.10.1926 р. здійснив атентат на польського шкільного куратора С. Собінського) до створення півмільйонної армії, що стала загальнонародною, позаяк охоплювала прихильників усіх політичних структур, які змагали за незалежну Україну. Отож, нема нічого універсальнішого за націоналізм – ідеологію сильних індивідуальностей і сильних націй.

Масштаб нації визначається мірою її націоналізму. І зовсім не треба у націоналісти єднатися всім – а хіба найкращим.

Націоналізм народжується з потужного інтелекту. Відомо, що знання роблять нас вільними. Шухевич володів п'ятьма мовами: латинською, старогрецькою, польською, німецькою, англійською; здобув освіту інженера з мостобудування у Львівській політехніці, паралельно навчався у військовій школі старшин і у Львівському музичному інституті з класу фортеп'яна, – а ще був успішним бізнесменом у сфері реклами. Цей бізнес використовував для продажу зброї, аби відвоювати Карпатську Україну в мадярів.

На цьому тлі Великого Генерала – Аристократа Духу і сотень тисяч воїнів якими карликами видаються сучасні найвищі у своїй малості владні політики-паралітики – брутальний синтез кадебістської комуністичної совєтчини з брудним кримінальним капіталом!!! Шухевич, провадячи боротьбу на три фронти: з німцями, москалями, поляками, – називав себе і своїх соратників "добриком, якого так потребує наша земля, щоб у майбутньому вироста на ній нова українська генерація, яка довершить те, що нам не суджено було довершити...". Ми, ця нова генерація, маємо також три фронти: два внутрішні і один зовнішній. Перший внутрішній – гнилий лібералізм, бандитський регіоналізм, патологічний комунізм; другий внутрішній – зрада та аморальність, – і врешті зовнішній: той самий стратегічний ворог, добряче обчухраний, гротескно-сміховинний, але ще такий небезпечний – Росія. І ця безлика, розтросна влада (себто "раби з кокардою на лобі") називає його досі "стратегічним партнером". Проте наше небачене націоналістичне зростання викликає панічний переполох, про що свідчить безпрецедентне очорнення ВО "Свобода" через продажних політологів, zdeгенерованих псевдосоціологів та представників ЗМІ. Дякуємо вам, горе-людці, що ви таким тупим способом загартовуєте нас і мобілізуєте громаду на повстання проте вашого лакейства і хрунізму. Розумію: найбільше ненавидять те, що зрадили; слабкий найбільше дратують сильні; раби никнуть перед вільними. Зловтішаюся і надихаюся, коли ви, повні скверни і жовчі, викинете на поверхню свою безпомічну брехню на покоління відроджених бандерівців. Ми незнищенні – ви приречені на неминучий біль через кожного вашого нащадка.

Думаю, що Шухевичів поси́л до нас, теперішніх, простий: будьте гідними нас, одержимих Українською Свободою в абсолютно безумовному існуванні. З ворогами воюють, а не "творять" угодовські компроміси, політичні псевдомовленості, універсали та меморандуми! Лише там, де є високі цілі та ідеї, – буде гідне національне життя. Усе решта від лукавого. Шухевич казав: "Я не боюся за наше майбутнє, коли знаю, що наші засуджені сільські хлопці гинуть з окликом: "Хай живе Україна!". Чи є за що боятися нам? Подумаймо і віднаходьмо у собі Шухевичів.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/farion/525ce42f082d9/>

Вадим Колесніченко: «Деятельность последователей ОУН-УПА разрушает моральность общества и подрывает государственность Украины»
pravda.com.ua

Сегодня, все православные мира отмечают праздник Покрова Пресвятой Богородицы! В связи с этим, хотел бы поздравить всех граждан нашей страны с этим светлым праздником!

По исторической легенде 14 октября 910 года, во время всеобщей молитвы в храме осажённого Константинополя, явилась Пресвятая Богородица, озарённая небесным светом, окружённая ангелами и сонмом святых (Богородицу сопровождали Иоанн Креститель и Иоанн Богослов), которая сняла с себя покрывало и в знак Господней защиты распростёрлась над молящимися в храме. Празднование праздника Покрова имеет очень большую христианскую и народную историю в Украине. Ведь он был введён ещё со времён крещения Руси. В народе говорят, что Покрова покрывает Землю или листьями, или снегом. Этот период знаменуется завершением всех сельскохозяйственных работ и приготовления к свадьбам. Праздник Покрова Пресвятой Богородицы был традиционным и одним из наиболее важных праздников запорожских казаков.

Однако представители современного неонацистского движения в Украине пытаются использовать этот праздник с целью реабилитации своих предшественников из ОУН-УПА, по вине которых погибли миллионы невинных мирных жителей.

Причастность ОУН-УПА к массовым преступлениям против человечности доказана европейскими и украинскими учеными. На их руках кровь сотен тысяч евреев (Холокост на западной Украине), поляков ("Волынская резня"), украинцев (имевших другие политические взгляды).

Как писал, Виктор Полищук в своей работе "Горькая правда: преступность ОУН-УПА": "Всех убивали. По принципу: Кто не с нами, тот против нас. Потому что так учил Дмитрий Донцов. Потому что: "Нация превыше всего!" а ЧЕЛОВЕК? А Бог? А общепризнанные человеческие добродетели? Имели ли они место в доктрине или практике украинского национализма ОУН-УПА? Нет, не было им места в этой системе".

Кроме того, реализация принципов нацизма и фашизма на практике – расизм, антисемитизм, шовинизм, социальный дарвинизм, идеализация нордической расы привели к совершению ужасных преступлений против мира и человечества и были осуждены Нюрнбергским трибуналом 1945-1946 годов. Военные преступления и преступления геноцида в соответствии с решением Нюрнбергского трибунала и статьями 437-439, ч.1 ст. 442 Уголовного кодекса Украины не имеют срока давности.

Часто совместно с нацистами и их сателлитами против стран и народов антигитлеровской коалиции воевали разнообразные пронацистские военизированные группировки из числа представителей оккупированных стран. Всего численность всех тех, кто воевал против антигитлеровской коалиции (и не принадлежал к странам Оси), по разным данным, составила от 1,8 до 2,5 миллионов человек из всех захваченных фашистами странах, среди которых от 200 до 250 тысяч – украинцев.

Деятельность части коллаборационистов (служивших в войсках "Ваффен СС") осуждена Нюрнбергским трибуналом и не подлежит реабилитации в цивилизованных европейских странах. Нацистские преступники, в том числе и из числа всех тех, кто воевал против стран антигитлеровской коалиции, преследуются и до сих пор. Более того в ряде стран – Италия, Франция, Германия и т.д. принято антифашистские законы и законы устанавливающие уголовную ответственность за непризнание преступлений фашизма и реабилитацию всех лиц и организаций, воевавших против участников антигитлеровской коалиции.

Поэтому Организация Объединенных Наций в течение последних 5 лет ежегодно принимает резолюцию о недопустимости героизации членов нацистского движения и тех, кто боролся против антигитлеровской коалиции и сотрудничал с нацистским движением, путем объявления их участниками национально-освободительных движений. По мнению мировой общественности такая практика "способствует эскалации современных форм расизма, расовой дискриминации, ксенофобии и связанной с ними нетерпимости".

Так, 18 декабря 2008 года на 63-й сессии Генеральной Ассамблеи ООН голосами 129 стран мира была принята резолюция "Недопустимость определенных видов практики, которые способствуют эскалации современных форм расизма, расовой дискриминации, ксенофобии и связанной с ними нетерпимости".

Положения резолюции направлены на осуждение любых попыток героизации нацистского движения, в том числе путем открытия памятников и мемориалов, а также проведения публичных демонстраций. Также ООН выразила крайнюю обеспокоенность попытками объявления "тех, кто боролся против антигитлеровской коалиции и сотрудничал с нацистским движением, участниками национально-освободительных движений". В резолюции подчеркивается, что подобные действия являются четким и очевидным злоупотреблением правом на свободу мирных собраний и ассоциаций, а также правом на свободу убеждений и на их свободное выражение. Более того, по мнению Генеральной Ассамблеи ООН, действия по объявлению "тех, кто боролся против антигитлеровской коалиции и сотрудничал с нацистским движением, участниками национально-освободительных движений" могут попадать под действие статьи 4 Международной конвенции о ликвидации всех форм расовой

дискриминации, требующей от государств – участников Конвенции преследовать их по уголовному законодательству.

Нюрнбергский трибунал и Организация Объединенных Наций раз и навсегда осудили все фашистские организации и организации, их членов, воевавших против стран и народов антигитлеровской коалиции. В том числе и против СССР.

1 ноября 2010 65-й сессией Генеральной Ассамблеи ООН в пятый раз была принята резолюция "О недопустимости определенных видов практики, которые способствуют эскалации современных форм расизма, расовой дискриминации и связанной с ними нетерпимости". За Резолюцию, направленную против героизации нацизма, проголосовали 118 стран мира. В ней говорится, что Генеральная Ассамблея ООН выражает глубокую обеспокоенность прославления нацистского движения и бывших членов организации "Ваффен СС" посредством объявления или попыток объявить таких членов и тех, кто боролся против антигитлеровской коалиции и сотрудничал с нацистским движением, участниками национально-освободительных движений (п. 4).

ООН подчеркнула, что описанные выше виды практики оскорбляют память бесчисленных жертв преступлений против человечности, совершенных во время Второй мировой войны, в частности, преступлений, совершенных теми, кто боролся против антигитлеровской коалиции и сотрудничал с нацистским движением, и отравляют сознание молодежи, что отсутствие эффективного противодействия со стороны государств этим видам практики несовместимо с обязательствами государств – членов Организации Объединенных Наций по ее Уставу и с целями и принципами Организации (п. 8).

Резолюция ООН еще раз подтвердила недопустимость героизации всех, кто воевал против стран антигитлеровской коалиции, в том числе и, например, ОУН-УПА. ОУН-УПА же не просто воевали против стран антигитлеровской коалиции, но и были искренними идеологическими сторонниками нацизма и реализовывали ужасы фашизма на практике.

...В 2012 году ГА ООН в пятый одобрила резолюцию "Героизация нацизма: недопустимость определенных видов практики, которая способствует эскалации современных форм расизма, расовой дискриминации, ксенофобии и связанной с ними нетерпимости".

В связи с этим ООН в очередной раз призвала Украину принять законодательство по борьбе с этими позорными и опасными явлениями, ориентируясь на лучшие международные стандарты в этой сфере (п. 29, 30).

Кроме того, 25 февраля 2010 года Европейский парламент принял резолюцию по Украине, в которой заявил, что "глубоко сожалеет о решении бывшего президента Украины Виктора Ющенко посмертно наградить Степана Бандеру, лидера Организации украинских националистов (ОУН), которая сотрудничала с нацистской Германией, званием "Национального Героя Украины"; надеется в связи с этим, что новое украинское руководство пересмотрит такие решения и сохранять преданность европейским ценностям" (п.20). И хотя упомянутое решение отменено судебной инстанцией, сторонники идеологии неонацизма, пользуясь несовершенным законодательством и аморфностью правоохранительных органов, продолжают активно пропагандировать свои идеи.

Поэтому каждый, кто пытается героизировать участников ОУН-УПА должен осознавать тот факт, что пытаясь следовать примеру ОУН-УПА, популяризирую их взгляды – берет на себя ответственность не только перед украинским народом, но и перед памятью тех лиц, которые отдали свои жизни за Родину, за зверские преступления против мирного населения, которые совершили участники ОУН-УПА.

Пропагандируя неофашистские взгляды, вы несете ответственность перед Господом за их преступления и сами будете в крови невинных жертв.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/kolesnichenko/525c39d598b5f/>

В Україні нині масово відзначають одразу три свята *ICTV, Факти*

Інна ШЕВЧЕНКО, ведуча: В Україні нині масово відзначають одразу три свята – День Покрови, День козацтва та річницю створення Української повстанської армії. Понад 5 тисяч прихильників всеукраїнського об'єднання "Свобода" з партійними та націоналістичними прапорами зібралися сьогодні біля пам'ятника Тарасу Шевченку у Києві. Звідти рушили до Михайлівської площі через Майдан Незалежності. Тож у ці хвилини рух транспорту на Хрещатику паралізований. Очільники "Свободи" з імпровізованої трибуни під пам'ятником Кобзарю висунули вимогу визнати Українську повстанську армію та її лідерів Героями України. Скаржилися, що місцева влада перешкоджала проведенню маршу УПА, і не випускала з регіонів автобуси. Окрім того, головний свободівець Олег Тягнибок заявив, що його сила цілковито підтримує українську євроінтеграцію.

Олег ТЯГНИБОК, лідер ВО "Свободи": "Завтра рай зразу не наступить після підписання тих відповідних угод. Ми маємо розуміти, що нас чекає. Дуже позитивно, що нам принесуть можливості побороти корупцію. Дуже позитивно, що ми отримуємо додаткові можливості зробити судову реформу, реформу в правоохоронних органах".

"Опора" презентували альтернативний сайт про роботу парламентаріїв *5 канал, Час новин*

Артем ОВДІЄНКО, ведучий: Альтернативний сайт про роботу парламентаріїв презентували активісти громадянської мережі "Опора". Офіційний ресурс Верховної Ради, на їхню думку, не влаштовує користувачів, оскільки депутати і робітники парламенту намагаються радше приховати, аніж поінформувати українців про справжню роботу народних депутатів. Натомість презентований сайт буде більш цікавим і простішим для користування. Заявила координатор "Опори" Ольга Айвазовська. Там можна буде дізнатися усе про депутата: в персональному віртуальному кабінеті обранця буде його декларація, дані про помічників, голосування, прогули тощо. Чи не найбільш таємничий пункт діяльності депутата - роботу в комітетах, там також намагаються розсекретувати.

В Києве прошел марш в поддержку УПА *Интер, Подробности*

Анастасия ДАУГУЛЕ, ведущая: В столице марш в поддержку УПА начался в четыре часа дня. Сторонники прошли через центр города, от памятника Шевченко, до Михайловской площади, где установлена большая сцена. Наш корреспондент Инна Жмуд следит за развитием событием. Инна, один короткий вопрос - что сейчас происходит на площади?

Инна ЖМУД, корреспондент: Добрый вечер, Анастасия. Сегодня на Михайловской площади звучат песни исключительно на украинском языке и тематические – о россиянах. Только что прозвучала композиция о Комитете государственной безопасности. Я не могу сказать, что присутствующие от ВО "Свобода" веселятся – по-моему, они просто спокойной стоят и слушают песни в исполнении различных групп. Милиция, кстати, тоже чувствует себя очень спокойно, они просто стоят в стороне. В целом же, события в Киеве сегодня происходили вот как: после обеда в парке Шевченко, напротив одноименного университета собрался митинг ВО "Свобода". По их данным, было около 15 тысяч человек, но я думаю, что эта цифра более или менее реальна, людей было действительно много. Готовились основательно. Например, один из представителей "Свободы" из Винницы собственноручно написал портрет Степана Бандеры. Отмечали сразу все – и праздник Покрова, и День казачества, но все-таки основной акцент сделали на 71 годовщине Украинской повстанческой армии. Собравшиеся традиционно требовали, чтобы этот день признали на официальном уровне, а также вернули звание героев

України Степану Бандере і Роману Шухевичу. І вот що нам розказали представителі "Свободи".

Юрій ЛЕВЧЕНКО, член політсовета ВО "Свобода": "Це свято тих людей, які завжди воювали за незалежність України. І ми вимагаємо, щоб це свято на державному рівні було визнано".

Інна ЖМУД, кореспондент: В то же время на Бессарабской площади - это полкилометра от парка Шевченко – собрались представители Коммунистической партии Украины. Их было около полусотни. Они настаивали, что воины УПА сотрудничали с немцами в дни Великой отечественной войны, потому никакие они не герои. А еще поделились информацией, что якобы представители ВО "Свобода" хотят сегодня снести памятник Ленину. Из митинга, действительно, к ним подошли около 10-20 человек, они начали словесную перепалку, но там было настолько много милиции, что еще не начавшаяся драка сразу же закончилась.

Валентин ГОНЧАРОВ, секретарь Соломенского райкома КПУ: "Появились "молодовики", подарили мне на память, вот. Пытались действительно прорваться к памятнику Ленину. Модным стало у них воевать с мертвыми".

Інна ЖМУД, кореспондент: Завершив митинг, представителі ВО "Свободи" сформувалися в більшу колонну і по вулиці Владимирської направилися сюди, на Михайловську площадь. Шли дуже спокійно, але ось що стоїть відзначити – по краю колонни шли молоді люди достатньо крепкого телосложення, можливо, це була свого роду охорона. Сьогодні концерт все ще продовжується. Як розказали нам організатори, п'ять будуть де-то до 10 годин вечора, але це час, який їм дозволили бути тут, вони ж говорять, що, можливо, закінчать трохи раніше. Анастасія.

Анастасія ДАУГУЛЕ, ведуча: Спасибі, Інна. Це останні дані з центру Києва про те, як проходить річниця заснування Української повстанської армії.

«Батьківщина»: «Українська влада вкотре плюнула в обличчя ЄС» *ТВі, Сьогодні*

Андрій ГОДОВАНЕЦЬ ведучий: Українська влада вкотре плюнула в обличчя ЄС. Саме такими словами у партії «Батьківщина» прокоментували рішення вищого спеціалізованого суду, який повернув повторну заяву Тимошенко з проханням переглянути вирок у газовій справі. Опозиціонери заявили, що це міг бути шанс для Віктора Януковича вирішити питання Тимошенко.

Наталка ЛЯТУРИНСЬКА, ведуча: Справа екс-прем'єрки лишається однією з ключових з огляду на наближення Вільнюського саміту Східного партнерства. Чи не основною перешкодою для звільнення, аби її від'їзду на лікування за кордон, є відсутність законодавчої бази, і волі самого Президента, наголошують політологи. Тему продовжить наша колега Олена Стецюк. Олено, вітаємо. Тобі слово.

Олена СТЕЦЮК, кореспондент: Вітаю, колеги. Помилування Тимошенко не буде. У цьому переконаний політолог Володимир Фесенко. Він каже, що для Януковича газова тема є дуже принциповою. Експерти озвучив кілька варіантів вирішення питання Тимошенко. Це, так звані лікувальні канікули, але влаштувати це складно. Бо немає відповідних законів. Ще один варіант – міждержавна угода з Німеччиною. Аби та прийняла пацієнтку. Але найвірогідніше, це якийсь сюрприз.

Володимир ФЕСЕНКО, політолог: «Мені здається, що для Януковича для кого газова справа є дуже принциповою, і він вважає покарання Тимошенко за саме за газову угоду 2009 року, абсолютно правильною. Для нього акт помилування по цій справі є неприйнятним. Це фактично визнання, що скажу так. Тимошенко переслідували штучно. А більш вірогідний варіант, це нестандартний. Будуть щось шукати нестандартне. Некласичну схему. Але таку, яка б все ж таки зберегла певні обмеження для повернення Юлії Тимошенко в Україну».

Олена СТЕЦЮК, кореспондент: Кажє 72 годи, і гасло «Юлі – волю» стає реальністю. За Конституцією гарант може помилувати кого завгодно, без будь-яких але.

Едуард БАГІРОВ, правозахисник: «Тут указано – здійснюю помилування. Это Конституционное право Президента Украины. И Президент имеет право помиловать любого гражданина Украины, который совершил правонарушение, и отбывает решением суда в местах лишения свободы. Это его право».

Олена СТЕЦЮК, кореспондент: Голова Верховної Ради Володимир Рибак заявляє, що на сьогодні Віктор Янукович не може вирішити долю Тимошенко по закону. І пропонує депутатам ухвалити законопроект, що дозволить в'язням лікуватися за кордоном. Регіонали відповідають: перші кроки має зробити Тимошенко. А далі – мовчать.

Михайло ЧЕЧЕТОВ, народний депутат, фракція Партії регіонів: «Когда заявление будет от нее с просьбой отпустить ее на лечение в виду того, что она не доверяет квалификации украинских медиков и украинской власти, и дальше что лечение будет не за счет бюджета Украины, за счет денег немецких налогоплательщиков и ее спонсоров, вот когда такое заявление ляжет нам на стол, и увидит вся Украина увидит по телевидению это письмо покажут. Чтобы потом не съезжали с темы, тот Власенко потом рот закрыл. И потом можно будет уже что-то делать».

Олена СТЕЦЮК, кореспондент: Власне сама опозиція твердить, що для такого рішення потрібно лише політична воля Президента. Оскільки законопроекти вже подавалися, але провладна більшість за них просто не голосує.

Павло РОЗЕНКО, народний депутат, фракція «Удар»: «Якщо Президенту треба щось змінити в законодавстві, щоб прийняти рішення ми готові. Ми готові працювати з ранку до ночі. Але Президент має подати в Верховну Раду України той проект змін законів, який він вважає, що він вирішить питання звільнення Юлії Володимирівни Тимошенко. Якщо, але на мою точку зору у нього є всі законодавчі підстави. А – або для помилування Юлії Володимирівни Тимошенко, або вирішення питання лікування її в Німеччині».

Олена СТЕЦЮК, кореспондент: Я нагадаю, що питання Юлії Тимошенко є принциповою для Європи. І депутат Європарламенту Яцек Сариуш-Вольський заявляє днями, що це потрібно вирішити до 21 жовтня. Про цю саме дату і нагадував єврокомісар Штефан Фюле, оскільки 21 жовтня має відбутися засідання Ради міністрів Європейського Союзу. І ось власне за останньою інформацією, що Юлія Тимошенко готова піти на компроміс. Помилування без реабілітації. Про це заявив сьогодні її захисник Сергій Власенко в інтерв'ю виданню «Ліга Бізнес Інформ». Поки що це у мене все. Колеги.

Андрій ГОДОВАНЕЦЬ ведучий: Олена, якщо правознавці кажуть, що можна помилувати кого завгодно. Що мають на увазі депутати від більшості, коли говорять, що є низка умов.

Олена СТЕЦЮК, кореспондент: Ось дивіться. Ситуація така. Правознавці кажуть, що за Конституцією Президент може помилувати будь-якого, без будь-яких але. Але існує інший документ. Це Положення про помилування. І у цьому документі вже існують певні умови. Перше – це в'язень має відбутися більше половини строку ув'язнення. Крім цього існує ще такий момент, що має відшкодувати завдані збитки. Але правознавці кажуть, що цей документ, це нібито як для внутрішнього користування в адміністрації Президента, і власне наш гарант може внести у будь-який момент ці правки, і вилучити ці положення. Ось ситуація така. Наталко, Андрій.

Наталка ЛЯТУРИНСЬКА, ведуча: Дякуємо Олена. Це була Олена Стецюк, яка розказала що думають експерти з приводу долі Юлії Тимошенко.

«Батьківщина» скорочується. Депутати йдуть через підозри чи за гроші?
Радіо Свобода, Ранкова Свобода

З фракції «Батьківщини» виключають народних депутатів, яких звинувачують у співпраці з провладною більшістю. Керівники фракції та деякі експерти говорять про те, що

депутати, які обиралися від опозиційних сил, голосують за корупційні законопроекти через підкуп і залякування влади. Однак частина фахівців, а разом з ними й представники партії влади головну причину появи продажних депутатів, яких ще називають «тушками», бачать передовсім у непрозорому формуванні партійних списків.

У п'ятницю фракція «Батьківщина» виключила зі свого складу народних депутатів Андрія Павелка і Леоніда Сергієнка. Як кажуть керівники фракції – через те, що вони голосують разом з провладною більшістю та не погоджуються з колегами з ключових питань. Однак цей процес продовжиться, вважає депутат від «Батьківщини» Анатолій Гриценко. Він повідомив, що знає у своїй фракції ще кілька потенційних «тушок».

Сергієнко, якого виключили з фракції, заявив, що змушений був голосувати разом з Партією регіонів через тиск на його бізнес. Андрій Павелко пояснив своє виключення з фракції тим, що він створює новий політичний проект.

«Арсеній Яценюк не хотів поговорити напряду зі мною щодо питань, які я виклав йому у відкритому листі. Рішення про виключення з фракції вперше в історії Верховної Ради ухвалили через те, що хтось чогось не відчуває, і що є якісь підозри», – пояснює колишній член фракції «Батьківщини».

Заступник голови цієї фракції Сергій Соболев говорить Радіо Свобода про планомірну роботу влади зі створення «тушок».

«З боку Партії регіонів відбуваються спеціальні процедури завдяки яким певні люди, зокрема й ті, кого ми вже виключили з фракції, голосують з Партією регіонів, хоча ніде публічно не виступають проти опозиції. Йдеться про корупційні законопроекти, які дозволяють розкрадання та незаконну приватизацію. Ми розуміємо, що це – система», – наголошує депутат.

Перешкодити появі тушок, на думку Сергія Соболева, можна лише єдиним способом – відокремивши від політичного життя силові структури, щоб вони не мали змоги чинити тиск на представників опозиції.

Зовсім інакше пояснює те, що фракція партії «Батьківщина» втрачає депутатів, регіонал Владислав Лук'янов.

«Опозиційні фракції за всю історію парламентаризму в Україні завжди втрачали депутатів. Через те, що немає порозуміння всередині фракції, що лідери опозиції не дослухаються до думок своїх однопартійців-мажоритарників. Нині є лише одна фракція-донор – «Батьківщина», – каже Лук'янов.

На сьогодні немає жодного перекинчика у фракціях партій УДАР та «Свобода», стверджує їхнє керівництво. Свободівець Юрій Сиротюк пояснює це тим, що його політична сила формувала списки на ідеологічних засадах. Він схвально сприймає очищення «Батьківщини» від депутатів, яких у фракції визнали «тушками».

«Нечистоplotні дії влади викликають появу тушок. Ми не тішимося з цього. Адже кожна нова «тушка» наближає мрію Януковича набрати 300 голосів депутатів та провести наступні вибори президента в парламенті. Це добре, що виключили з фракції цих двох людей. Однак цього недостатньо. Треба домогтися, щоб їх ще й позбавили мандатів. Дивно, що Юрій Кармазін, який примудряється вигравати суди щодо позбавлення мандатів депутатів, не займався цим питанням», – вважає Сиротюк.

Політолог Кость Бондаренко не виключає, що зрештою навіть лідер фракції «Батьківщини» Арсеній Яценюк колись перейде до іншої політичної сили в парламенті.

«Перехід до іншої фракції – це демократичний процес, і критикувати його недоцільно. Ті, хто вийшли з «Батьківщини», скоріше будуть позафракційними, якщо не сформуєть власну нову фракцію. Яценюк пішов на те, щоб узяти до фракції неперевіраних людей, або через гроші чи якісь домовленості, або щоб розбавити прихильників Тимошенко представниками «Фронту змін», – пояснює політолог. – Згадайте, Партія регіонів теж була в опозиції, але тоді з її фракції ніхто не виходив»...